ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Τεύχος Νο 4 Δρχ. 50 Τ.Θ. 11251 541 10 Θεσ/νίκη 20 Φεβρουαρίου 1989

Κανένας οίκτος για τον πολιτισμό της σαπίλας. Φωτιά!!! Να το μεγάλο χρέος μας σήμερα

ΣΕΛ. 4-5

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ Η ΕΠΙΛΟΓΗ

Ο τεχνολογικός έλεγχος και η ποιοτικά-ορθολογικά οργανωμένη καταστολή, αποτελούν τα κύρια μέσα, πάνω στα οποία η σύγχρονη εξουσία σχεδιάζει την προοπτική απόλυτης κυριαρχίας της πάνω στην κοινωνία.

Δημοσιεύουμε εδώ ένα άρθρο της αναρχ. εφημερίδας Black Flag και άλλη μια είδηση από τις εγχώριες εφημερίδες ενδεικτικά.

Το κύριο κείμενο αποκαλύπτει ταυτόχρονα, ποια είναι η εταιρία με την οποία ο Τόμπρας «έκλεισε» πρόσφατα συμφωνία για την εκμετάλλευση της κινητής τηλεφωνίας (μόνο;) στην Ελλάδα. Είναι τυχαίο άραγε, ότι ο ΟΤΕ έκλεισε κατ' ευθείαν τη δουλειά με τη ΡΑΚΑΛ (Racal), χωρίς να περιμένει άλλη προσφορά από άλλη εταιρία, ενώ απεύθυνε πρόσκληση σε άλλες εταιρίες 4 μέρες αφού είχε κλείσει με την Racal; (Βλ. «Πρώτη» 14-2-89).

Συνέχεια στη σελ. 5

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

— ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ Ή ΜΙΣΤΕΡ ΧΑΪΝΤ
— ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΙΔΙΟ
— ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ
— ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ή Η ΕΝΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Στις 26 Γενάρη και ώρα 5 το πρωί, πυροβολήθηκε στην κοιλιά ο φυγόποινος Ευάγγελος Κων. Κωστόπουλος. Το περιστατικό συνέβει έξω από το ξενοδοχείο «Ρεξ» της Θεσσαλονίκης. Την ευθύνη της ενέργειας ανάλαβε η γνωστή πλέον οργάνωση «Αστυνομική Διεύθυνση Θεσ/νίκης». Στην προκήρυξή της η οργάνωση αναφέρει, ότι ο εκτελεστής αστυνομικός, δεν είχε σκοπό να πυροβολήσει τον Κωστόπουλο, αλλά έριξε στον αέρα μια φορά για εκφοβισμό. Θέλοντας όμως να τον φοβίσει περισσότερο, έριξε και δεύτερη φορά στον αέρα και ω!! γλιστράει σε κάτι λάσπες, παραπατάει σε μια λακούβα, οπότε συνέβει το μοιραίο, τον πυροβόλησε στην κοιλιά, τραυματίζοντάς τον σοβαρά.

Όλα λοιπόν συνέθησαν τυχαία, μόνο που τα στοιχεία δείχνουν ότι ο Κωστόπουλος εκείνη τη στιγμή δεν έτρεχε, αλλά ήταν πρόσωπο με πρόσωπο με τον κουμπουροφόρο αστυνομικό.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι μια μέρα πριν, οι διαχειριστές της εξουσίας, βάλανε πλάνο τρομοκράτησης της κοινωνίας, με τα αντιτρομοκρατικά μέτρα που ανακοίνωσαν. Εκτός από το συγκεκριμένο γεγονός, είχαμε έξαρση της κρατικής τρομοκρατίας, με ελέγχους στους δρόμους, σε αυτοκίνητα, στέκια.

Στην περίπτωση του Κωστόπουλου όμως, αποθρασύνθηκαν εντελώς. Δεν δίστασε ο εκτελεστής Πουρνάρας να σηκώσει το κουμπούρι του και να πυροβολήσει εν ψυχρώ τον Κωστόπουλο. Οι γιατροί μιλάνε για τύχη, που η σφαίρα δεν πείραξε κάποιο ευαίσθητο όργανο της κοιλιακής χώρας, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να ζούσε ο Κωστόπουλος.

Κατά τ' άλλα, η αστυνομία επιμένει στην κακιά τύχη, που βρέθηκε η ριμάδα λακούβα κάτω από το πόδι του Πουρνάρα, ο οποίος πυροβολούσε στον αέρα, μιμούμενος καβαλάρη σε ταινία γουέστερν σπαγγέτι.

Στο 2ο τεύχος της εφημερίδας και συγκεκριμένα στο άρθρο «Στα Σαγόνια της ασφάλειας» γίνεται αναφορά σε κάποια συνθήματα υπέρ του δολοφόνου Μελίστα. Πολλοί θα έχουν δει στους δρόμους το σύνθημα «Ζήτω ο Μελίστας». Να λοιπόν που ήδη άρχισε να βρίσκει πρόσφορο έδαφος η τακτική Μελίστα. Φαίνεται γίνεται καλή προπαγάνδα στην αστυνομία, πέρα από τα συνθήματα, για να έχουν τόσο γρήγορα αποτελέσματα.

Είναι βέβαιο, ότι οι έμμισθοι δολοφόνοι του κράτους δεν θα διστάσουν, όπως και στο παρελθόν, περισσότερο όμως σήμερα, που τους δίνεται μεγαλύτερη ευχέρεια με τα μέτρα που παίρνονται που ως σκοπό έχουν να τρομοκρατήσουν την κοινωνία, να χτυπήσουν οποιονδήποτε θεωρήσουν αυτοί επικίνδυνο για το κράτος (απεργό, διαδηλωτή, ύποπτο γενικότερα).

Γι' αυτό ήρθε η στιγμή να αντισταθούμε όλοι στην κρατική τρομοκρατία, που επεκτείνεται ραγδαία και θα αποβεί εις βάρος μας.

Και μια συμβουλή τελειώνοντας, όταν τους δείτε να έρχονται προς το μέρος σας, προσέξτε να μην υπάρχουν λάσπες και λακούβες στο χώρο που βρίσκεστε. Γιατί αν υπάρχουν, όλα μπορούν να συμβούν.

Υ.Γ. Φυσικά για τα μάτια του κόσμου ασκήθηκε δίωξη, κατά του Πουρνάρα, ο οποίος αφέθηκε ελεύθερος, όπως και στην περίπτωση Μελίστα.

Οπότε προσέξτε οι ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ κυκλοφορούν ανάμεσά μας!!!

— Προηγούμενα τεύχη του «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ», καθώς και της εφημερίδας «ΑΝΑΡΧΙΑ», διατίθονται από τα γραφεία της Ένωσης στην οδό Σπάρτης 41.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

★ *Η αναρχική θεώρηση για τον κόσμο, θέτει τον εαυτό της έξω από κάθε νόμο: κρατικό, υλιστικό, θεολογικό, οικονομικό κλπ.*

★ *Μπορεί η βίαιη ανατροπή του συστήματος να είναι ο μόνος «νόμος» του επαναστατικού κινήματος, αλλά σίγουρα δεν υπάρχει κανένας αντικειμενικός νόμος-κανόνας στις επιλογές του.*

Υ.Γ.: Τα κείμενα του κάθε τεύχους δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη τη Γενική Συνέλευση της Ένωσης Αναρχικών.

Κάτι παραπάνω από «κακοποιός»...

Κ. Ναστούλης: Ζει στην παρανομία μετά από έναν φόνο, που διέπραξε το Νοέμβριο του '88. Όπως αναφέρουν οι εφημερίδες, ήταν γνωστός στην αστυνομία σαν προστάτης νυχτερινών κέντρων. Πριν λίγες μέρες εντοπίστηκε και καταδιώχθηκε από τους μπάτσους. Τους ξεφτίλισε με την εντυπωσιακή του διαφυγή, παίρνοντας έναν μπάτσο για όμηρο και χρησιμοποιώντας τα διάφορα όπλα που είχε (πιστόλι, χειροβομβίδες), μιας και φάνηκε να φοβάται ότι θα τον «φάνε». Η φυσιογνωμία του έγινε γνωστή από την αστυνομία σαν **«κακοποιός».**

Μ. Πρέκας: Ζούσε στην παρανομία μετά από μια δίκη για κλοπή μηχανής, στην οποία αποδεικτικό στοιχείο ήταν το παρελθόν του. Ήταν γνωστός στην αστυνομία ενώ είχε εκτίσει ποινές στις φυλακές, για κλοπές οχημάτων. Το Μάρτιο του '87 ξεφεύγει χάρη στην επιδεξιότητά του, από μια στημένη ενέδρα που είχε σαν στόχο τη ζωή του. Από τη στιγμή αυτή οπλοφορεί για την προσωπική του ασφάλεια. Η ζωή του τερματίζεται με την εν ψυχρώ δολοφονία του, τον Οκτώβρη του '87. Η φυσιογνωμία του έγινε γνωστή από την αστυνομία σαν **«τρομοκράτης»**.

Εύλογα τα ερωτήματα για τις ετικέτες που αποδίδονται στα 2 πρόσωπα, όχι όμως και αναπάντητα. Κατ' αρχήν τα κοινά σημεία των δύο προσώπων είναι ότι και οι δυο ζούσαν στην παρανομία (φυσικά μετά από διαφορετικής υφής γεγονότα), και οι δυο οπλοφορούσαν για τη διαφύλαξη της σωματικής τους ακεραιότητας. Η ουσιαστική διαφορά που είναι και καθοριστική για την απάντηση των προηγούμενων ερωτημάτων είναι το γεγονός ότι η «απλή» ποινικότητα του Ναστούλη τον καθιστά «κοινό κακοποιό». Η ενεργή συμμετοχή του Μ. Πρέκα στις εξεγέρσεις των φυλακών, το πλησίασμά του προς τους αναρχικούς, αλλάζουν καθοριστικά την εξέλιξη, τόσο του ίδιου, όσο και της αντιμετώπισής του από το κράτος. Το «λάθος» του Μ. Πρέκα, ήταν ακριβώς το ξεπέρασμα της «απλής» ποινικότητας, το οποίο τον κατέστησε «επικίνδυνο» και αργότερα «εξιλαστήριο θύμα» στα σχέδια του κράτους. Το νεκρό σώμα του έγινε το πρόσφορο έδαφος για την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού έργου», που ήθελαν και έπρεπε να παρουσιάσουν οι κρατούντες. Δολοφονώντας τον —και φυσικά μόνο έτσι ήταν δυνατόν— στήριξαν τα αστήρικτα, που κρατούν μέχρι σήμερα τους δυο συντρόφους μας —Κλ. Σμυρναίο και Χ. Μαρίνο— στη φυλακή.

Οι μεταλλουργοί σταματούν την απεργία στο Volta Redonda (Βραζιλία)

Στις 23 Νοεμβρίου 1988, 15.000 εργάτες (με 20 ψήφους κατά) ψήφισαν το τέλος της δεκαήμερης απεργίας τους, σε μια συνέλευση του συνδικάτου μεταλλουργών στο Volta Redonda.

Κατά τη διάρκεια της απεργίας ο στρατός και η στρατιωτική αστυνομία, εκκένωσε την κατειλλημένη κρατική μεταλλουργία στις 9.11 (βλ. ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Νο 3).

Οι απεργοί αποδέχτηκαν μία αύξηση 8% (είχαν ζητήσει 26%), πέτυχαν την μηνιαία πληρωμή της εξισορροπητικής αύξησης που προβλέπεται από το νόμο, ύψους 42,85%, παρ' όλο που ο πληθωρισμός βρίσκεται σταθερά τριάντα τοις εκατό μηνιαίως.

117 απολυμένοι εργάτες ξαναπροσλήφτηκαν. Η απεργία κόστισε στην CSN, μόνο σ' αυτό το εργοστάσιο, γύρω στα 85 εκ. δολάρια.

Έγινε επίσης γνωστό, ότι το συνδικάτο είχε δημιουργήσει μια «μυστική διοίκηση», για να διατηρηθεί η επαφή μεταξύ της ηγεσίας του συνδικάτου και των καταληψιών στο εσωτερικό του εργοστασίου. Τα 12 μέλη αυτής της διοίκησης έμειναν μυστικά και η δουλειά τους ήταν η οργάνωση συγκεντρώσεων και το μοίρασμα προκηρύξεων στη μεταλλουργία.

Αφότου χτυπήθηκε και η απεργία των εργατών πετρελαίου, έγινε γνωστό, ποιος κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά. Συγκεκριμένα υπάρχει ένας στρατιωτικός κύκλος, ο οποίος καθοδηγούνταν από τον αρχηγό των μυστικών υπηρεσιών Souz Mendes και τον υπουργό Εθνικής Άμυνας Pires.. *«Η κυβέρνηση πρέπει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που υπάρχουν στη διάθεσή της»* δήλωσε ο υπουργός Ναυτιλίας Saboia: *«Είναι αναγκαίο να δείξουν οι εργάτες την καλή τους θέληση»*.

A ocupação da CSN pelo Exercito aconteceu entre 21h30 e 22h de terça. Teve o apoio de quatro carros blindados.

Τι εννοείται μ' αυτό, δείχνει η επέμβαση του στρατηγού Mendes κατά τη διάρκεια της απεργίας των απεργών πετρελαίου: τηλεφώνησε απλά στο αρμόδιο διοικητικό συμβούλιο και δήλωσε, ότι το 15% της αύξησης του μισθού ήταν το όριο (παρόλο που ο αρμόδιος υπουργός ήταν έτοιμος να δώσει 20%)...

(Από: Direkte Aktion Nr. 73)

ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ Ή ΜΙΣΤΕΡ ΧΑΪΝΤ;

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΦΟΡΑ ΤΗ ΛΕΟΝΤΗ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΑΘΩΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ».

Albert Camus — Ο επαναστατημένος άνθρωπος

Αφορμή για το άρθρο αυτό, αποτέλεσε το γεγονός της εφαρμογής της λοβοτομής σε δύο τοξικομανείς ασθενείς και έναν 17χρονο ψυχιατρικά έγκλειστο, που πραγματοποιήθηκε από το γνωστό μεγαλογιατρό-νευροχειρούργο Βουγιουκλάκη στην Αθήνα και την ευρεία έκταση που πήρε από τον Τύπο.

Αξίζει να κάνουμε μια μικρή ιστορική αναδρομή, αφενός για να δούμε πώς εφευρέθηκε αυτό το είδος «θεραπείας» από τη μια, και πώς μπορεί και χρησιμοποιείται στα χέρια της επιστήμης και της εξουσίας από την άλλη.

Πορτογαλία, 27 Δεκέμβρη 1936, φασιστικό καθεστώς Σαλαζάρ. Εμπνευστής και φυσικός αυτουργός της λοβοτομής ο γιατρός Antonio-Egas Moniz (1877-1955) θα συνδέσει για πάντα το όνομά του με την αποτρόπαιη βύθιση του νυστεριού στον ανθρώπινο εγκέφαλο, καθιερώνοντας έτσι μια από τις πιο φρικαλέες «θεραπευτικές» μεθόδους, που μετατρέπει τους ανθρώπους σε ZOMBIES εισπράττοντας σαν αντάλλαγμα το βραβείο Nobel στα 1949 (αυτό το ίδιο που ανήγαγε τον Χ. Κίσινγκερ σε «διεθνή απόστολο της ειρήνης»!). Η λοβοτομή παρά την αντίδραση της καθολικής εκκλησίας και της ρώσικης ιατρικής και με δεδομένη την αδιαφορία της κοινής γνώμης της εποχής, πέρασε από τον φανταστικό χώρο της φραγκεσταϊνικής φιλολογίας, τον Δόκτορα Τζέκυλ και τον Μίστερ Χάιντ, στον πραγματικό χώρο της «επιστήμης».

Ό,τι όμως δεν κατάφερε η αδυναμία των (υπό τον ανατέλοντα αστερισμό του φασισμού) καταπιεσμένων ευρωπαίων, επιτεύχθηκε από την «αμφισβητούμενη» λογική ενός ανθρώπου, που είχε μεταβληθεί σε Zombie. Ο A. Moniz πέθανε στα 1955 με παραπληγία, ύστερα από μια σφαίρα που σφηνώθηκε στη σπονδυλική του στήλη, από ένα άτομο που ο ίδιος είχε λοβοτομήσει.

Όσον αφορά τώρα το είδος των επεμβάσεων, αυτές συγκαταλέγονται στο γενικό όρο ψυχοχειρουργική. Αυτή υποδηλώνει οποιαδήποτε χειρουργική επέμβαση γίνεται στον εγκέφαλο και η οποία πραγματοποιείται χωρίς να υπάρχει κάποια ανατομική αλλοίωση, με σκοπό την εξάλειψη ή τη βελτίωση της συμπτωματολογίας που συγχρωτίζεται μέσα στις λεγόμενες ψυχικές «αρρώστιες». Οι επεμβάσεις αυτές γίνονται στους προμετωπιαίους λοβούς του εγκεφάλου, οι οποίοι αποτελούν έδρα της ψυχικής ζωής του ανθρώπου, και είναι: 1) Η Λοβοτομή, όπου γίνεται διατομή των νευρικών οδών που συνδέουν τους προμετωπιαίους λοβούς με τις άλλες εγκεφαλικές περιοχές και κυρίως τον οπτικό θάλαμο 2) Η Λοβεκτομή 3) Η Τοπεκτομή και 4) Η Ημισφαιριεκτομή.

Η ιατρική αγυρτεία συνέδεσε τις επεμβάσεις αυτές με κάποιες ενδεικνυόμενες καταστάσεις, οι οποίες περιλαμβάνουν διάφορες χρόνιες καταστάσεις άγχους και επιθετικής —«αντικοινωνικής»— συμπεριφοράς, τις χρόνιες «καταθλιπτικές» ψυχώσεις, τους διάφορους τύπους «ψυχοπαθητικής προσωπικότητας» και ακόμα (πράγμα ασύλληπτο, εφιαλτικό και πρόσφατο) τις ορισμένου είδους παραβάσεις του κοινού ποινικού δικαίου, ενώ αποπειράθηκε η εφαρμογή τους και σε πολιτικούς κρατουμένους (όσο αδόκιμη κι αν είναι η διάκριση που επιχειρούμε για ορισμένους). Στις ΗΠΑ, η μέθοδος της λοβοτομής πρωτοχρησιμοποιήθηκε στα 1936 και στα επόμενα 25 χρόνια λοβοτομήθηκαν πάνω από 40.000 (!) άνθρωποι.

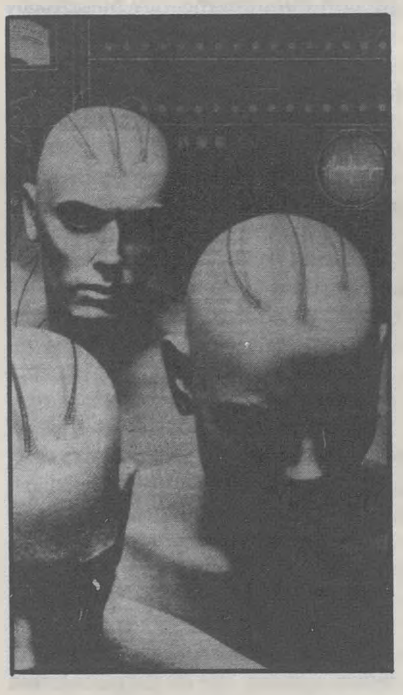

Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση ενός ποινικού κρατούμενου, που στα μέσα της δεκαετίας του 1970 στο Ντητρόιτ, ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών ακόμα και ανάμεσα σε γιατρούς. Ο κρατούμενος αυτός καταδικάστηκε για το θιασμό και το φόνο μιας νοσοκόμας και δέχτηκε να υποβληθεί σε λοβοτομή, ελπίζοντας ότι θα ξανακέρδιζε την ελευθερία του, αφού ήδη είχε χαρακτηριστεί σαν «ψυχικά και σεξουαλικά ανώμαλος». Ο σάλος που ξεσήκωσε η «επιτροπή των γιατρών για τα ανθρώπινα δικαιώματα» έφερε την υπόθεση στα δικαστήρια και είχε σαν αποτέλεσμα την έκδοση απόφασης, που απαγόρευε κάθε ψυχοχειρουργική επέμβαση, ακόμα και αν υπήρχε η συγκατάθεση του υποψήφιου θύματος.

Σε σχέση με την απόπειρα εφαρμογής της λοβοτομής σε πολιτικούς κρατουμένους, είναι γνωστή η περίπτωση της Ούλρικε Μάινχοφ (στελέχους της φράξιας Κόκκινος Στρατός – RAF για την οποία εκδόθηκε άδεια λοβοτόμησής της από το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Καλσρούης (Δ. Γερμανία 1973) προκειμένου να «ομαλοποιηθεί» η «τρομοκρατική» και άρα «αντικοινωνική» της συμπεριφορά. Οι κινητοποιήσεις του κινήματος συμπαράστασης που αναπτύχθηκε, απέτρεψε το εγχείρημα (άσχετα βέβαια αν τα στελέχη της RAF «αυτοκτόνησαν» —βλ. δολοφονήθηκαν, στα Λευκά κελιά των φυλακών Στάμχαϊμ, λίγο αργότερα).

Τελειώνοντας με την ιστορική αναδρομή, ας αναφέρουμε και τις αντίστοιχες προσπάθειες που έγιναν, σχετικά πρόσφατα, από Ρώσους γιατρούς, επιχειρώντας κάτι αντίστοιχο πάνω σε χρόνιους αλκοολικούς ασθενείς, προκειμένου να εξαλείψουν κάποια εγκεφαλικά κύτταρα, τα οποία θεωρήθηκαν υπεύθυνα για την εμφάνιση αυτής της αντικοινωνικής για το καθεστώς συμπεριφοράς (λες και ο αλκοολισμός ή η τοξικομανία έχουν βιολογικό υπόβαθρο και δεν απορρέουν από τις ίδιες τις κοινωνικές δομές, οι οποίες ωθούν για κάτι τέτοιο).

«Θεραπευτικά» αποτελέσματα του εγκλήματος

Ένας άνθρωπος, τώρα, ο οποίος έχει υποστεί λοβοτομή παρουσιάζει τα κάτωθι: Δεν είναι ικανός για προγραμματισμό και εκτέλεση μακροπρόθεσμων σχεδίων. Είναι ολικά ανίκανος για όποια αφηρημένη σκέψη. Δεν μπορεί να συγκεντρώθεί στην τέλεση μιας οποιασδήποτε πράξης, αν αυτή διακοπεί. Η προσοχή του και η διαδικασία της συγκέντρωσης υπολείπονται. Οι αντιδράσεις του στα διάφορα ερεθίσματα είναι επιβραδυμένες. Τα συναισθήματά του είναι επιφανειακά και μικρής διάρκειας, ενώ αυτός είναι επιρρεπής σε απότομες αλλαγές της διάθεσής του.

Και τέλος (το πιο σημαντικό) έχουμε επανεμφάνιση των συμπτωμάτων, που υποτίθεται οδήγησαν στη λοβοτομή, με μεγαλύτερη επιβάρυνση από τις ήδη μη αναστρέψιμες βλάβες του εγκεφάλου.

Με βάση λοιπόν την ήδη διαπιστωμένη άποψη πως οι βλάβες στους λοβούς του εγκεφάλου έχουν σαν αποτέλεσμα την ανασυγκρότηση της ψυχικής ζωής του ατόμου σ' ένα πιο χαμηλό και απλοποιημένο επίπεδο, βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα πως η λοβοτομή δεν συνιστά παρά μια σκόπιμα επιβαλλόμενη υποβάθμιση της ψυχικής δραστηριότητας του θύματος σ' ένα μη προκαθορισμένο χαμηλότερο επίπεδο. Έχουμε δηλαδή μια φρανκεσταϊνικού τύπου επιλογή της ιατρικής και συνάμα της κρατικής εξουσίας, που παράγει όντα, από τα οποία έχουν αφαιρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία, που συνιστούν την ανθρώπινη ύπαρξη.

Τώρα, όσον αφορά την ελληνική πραγματικότητα, η οποία ήρθε στο φως της δημοσιότητας έχουμε: α) τον θύτη, εγκληματία γιατρό β) το θύμα γ) το οικογενειακό περιβάλλον που έδωσε (κατά πώς φαίνεται την έγκριση —θύτης και θύμα) δ) όλη την ιατρική συντεχνία-αγυρτεία που ζητούσε «επιστημονικά» επιχειρήματα (!) από το γιατρό, προκειμένου να τον παραπέμψει σε απολογία και να καταδικάσει τις μεθόδους του (μοιάζοντας με πόρνη που διαπραγματεύεται την πώληση του κορμιού της, δηλ. της «επιστημονικής» κάλυψης που πρόκειται να χορηγήσει). Χαρακτηριστική βέβαια είναι και η δήλωση του γιατρού, ο οποίος επιδοκίμασε και ενθάρρυνε τέτοιου είδους μεθόδους.

Η συλλογιστική είναι η εξής: θεωρείται η τοξικομανία και η ψυχική «αρρώστια» έχουσα σχέση με ένα καθαρά βιολογικό-ανατομικό υπόστρωμα στον εγκέφαλο και άρα η απορρέουσα κοινωνικά μη αποδεκτή συμπεριφορά μπορεί να εξαλειφθεί ή να μετριασθεί με την πλήξη των αντίστοιχων περιοχών του εγκεφάλου (η διαλεκτή σ' όλο της το μεγαλείο ή αλλιώς σχέση αιτίου αιτιατού!).

Και αυτό βέβαια σε τέλειο συγχρονισμό με την αδυναμία της ιατρικής να καθορίσει χαρτογραφικά εκείνες τις περιοχές του εγκεφάλου, οι οποίες συνδέονται με την εμφάνιση των αντίστοιχων αντιδράσεων και πολύ περισσότερο αυτών που αφορούν την ψυχική σφαίρα του ατόμου.

Γιατί αναφέρονται όλα αυτά; Για να μπορέσει να φανεί ξεκάθαρα η σχέση που έχει η ιατρική εξουσία με αυτή την κρατικά θεσπισμένη. Ότι αποτελεί προέκταση και συμπλήρωση της εξουσίας του κράτους και της οικονομίας. Ότι με βάση τα εκάστοτε κελεύσματα τους παρέχει τον «επιστημονικό» παροπλισμό των σχεδίων τους ανάγοντας διάφορες συμπεριφορές σαν «αντικοινωνικές και επικίνδυνες για τους κρατούντες» και επεμβαίνει για την «θεραπεία» τους.

Φευ! Γιατί αν τα πρότυπα που μας επιφυλάσσονται είναι αυτά τα ίδια κοινωνικά πρότυπα, που βιώνουμε καθημερινά, τότε η κατάσταση είναι άκρως επικίνδυνη. Η λεοντή της αθωότητας με την οποία περιβάλλει τον εαυτό του το έγκλημα, είναι ίσως περισσότερο επικίνδυνη απ' αυτό το ίδιο, μια και μπορεί πολύ εύκολα να γίνει κοινωνικά αποδεκτή.

Αυτή η λεοντή της αθωότητας και της κοινωνικής αναλγησίας πρέπει πρώτα να κατακερματιστεί για να φθάσουμε σ' αυτούς που την ασκούν και την προωθούν.

Αν οι ψυχοχειρουργικές μέθοδοι μπορούν εύκολα να εξοβελιστούν μια και εφαρμόζονται σε ειδικευμένες περιπτώσεις και μειονότητες, οι υπόλοιπες μέθοδοι χειραγώγησης από τον καταναλωτισμό και τον άκρατο ατομικισμό, έως την καταστολή πολιτικών και κοινωνικών μειοψηφιών, αποτελούν τρομακτικά μέσα χειραγώγησης γιατί υπονομεύοντας τις κοινωνικές αντιστάσεις, καθιστδούν την κοινωνία ευκολοχειραγωγίσημη από τη εξουσία και τους μηχανισμούς που την στηρίζουν.

Ο στόχος τους είναι προφανής. Προωθούν την καλλιέργεια απολιτικών ZOMBIES. Μας θέλουν υπάκουα ρομπότ που τριγυρίζουν στις πίσω πτέρυγες των ψυχιατρικών ιδρυμάτων ή της καθημερινής κοινωνικής ζωής. Μη ανθρώπους σαν τους άλλους μη ανθρώπους, που δεν έχουν την ικανότητα να θυμούνται κάποιον προ πολλού ξεχασμένο κόσμο ονείρων, εικόνων και αυθόρμητης δράσης.

Σημ.: Η ιστορική αναδρομή βασίζεται σε σχετικό άρθρο του Κ. Γρίβα.

Κανένας οίκτος για τον πολιτισμό της σαπίλας
Φωτιά!!!
Να το μεγάλο χρέος μας σήμερα

«Η προχωρημένη κοινωνική σήψη είναι αδύνατον να συγκαληφθεί, προδομένη απ' την αποπνικτική οσμή της, που αναδύεται πλέον από παντού», λέγαμε στο 1ο τεύχος και επισημαίναμε την τακτική κύρια του τύπου να αναγάγει την ολότητα στο μερικό, προσπαθώντας να υποβαθμίσει την ουσία του φαινομένου με την ευρεία χρήση του όρου κύκλωμα. Υπονοώντας εμμέσως, πλην σαφώς, ότι εκτός από τους διεφθαρμένους υπάρχουν και οι έντιμοι.

Σήμερα που είναι πλέον ολοφάνερο, ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένα σκάνδαλα, αλλά για τον πολιτισμό των σκανδάλων γίνεται η ύστατη προσπάθεια να μάθουμε να ζούμε υπό τη σκιά τους, όπως μάθαμε να ζούμε και με τον τρόμο του πυρηνικού ολέθρου.

Όπως ακριβώς την μετά Τσέρνομπιλ καταναλωτική υστερία, ακολούθησε η γενικευμένη παθητικότητα και αδιαφορία, έτσι και σήμερα υπάρχει μια ανάλογη κοινωνική πορεία συνοδευόμενη από την αναλόγου βάρους κρατική προπαγάνδα. Όταν η μνήμη δίνει τη θέση της στη λήθη, *«όταν οι άρχοντες έχουν να κάνουν με ένα λαό αποδυναμωμένο και ανήμπορο, τότε δεν σκέφτονται αν θα τον προκαλέσουν με τα τολμήματά τους, αλλά πειραματίζονται με την αντοχή και την πλάνη του. Και από ένα σημείο και μετά διασκεδάζουν με το όριο αυτής της αντοχής και της πλάνης»*, λέγαμε στο 3ο τεύχος. Ζούμε δηλαδή στις μέρες μας ένα κοινωνικό πείραμα από τη μεριά των κρατούντων, που σε πείσμα του Αριστοτέλη που έλεγε: *«Ίδιον του ανθρώπου η σκέψη, ίδιον του ζώου η προσαρμογή»*, προσπαθεί να αποδείξει, ότι και για τους ανθρώπους μπορεί να ισχύει το δεύτερο.

Το μέτρο στο χορό των σκανδάλων το δίνει η μικροαστική λογική του «ότι αρπάξουμε» και φαίνεται προς το παρόν να κυριαρχεί. Η νόμιμη τοκογλυφία (βλ. Γούκος), έδωσε την θέση της στους καταχραστές (βλ. Σταματελάτος, πρόεδρος ΕΛΤΑ, ΓΣΕΕ κτλ., ο κατάλογος πραγματικά πολύ μακρύς). Η δωροληψία, τα φακελάκια σε γιατρούς, εφοριακούς και άλλους, είναι καθημερινή πραγματικότητα.

Αυτοί δίνουν το μέτρο στις μίζες των δισεκατομμυρίων, στις αγοραπωλησίες τραπεζών, βιομηχανιών, οπλικών συστημάτων.

Κι αν δεν ήταν οι μίζες κανείς δεν θα στέκονταν ίσως στην ουσία των πραγμάτων. Τράπεζες αγοράστηκαν με τα χρήματα των καταθετών τους. Βιομηχανίες κερδοφόρες «βγήκαν» προβληματικές από την υπερβολική κλοπή και ξαναπουλήθηκαν, αποβαίνοντας για τους βιομήχανους δυο φορές κερδοφόρες. Από τον Ανδρεάδη στους Τσάτσους κι από κει στον Κοσκωτά.

Είναι οι μίζες που ενοχλούν και οι επαφές με τον Κασόγκι και όχι αυτό καθεαυτό το εμπόριο του θανάτου. Εμπόριο όπλων σε IPAK-IPAN, στη Νότια Αφρική, εμπόριο χημικών για την κατασκευή χημικών όπλων είναι επιχειρήσεις που φέρνουν συνάλλαγμα στην εθνική «μας» οικονομία.

Ο καυγάς λοιπόν για το πάπλωμα. **Πάντοτε λέγαμε, ότι η πολιτική είναι απάτη, μα οι πολιτικοί είναι μεγαλύτεροι απατεώνες.** Αυτά που τους ενώνουν είναι πολύ περισσότερα από αυτά που τους χωρίζουν.

Η κρατική προπαγάνδα, μας παρουσιάζει τον αρχιέμπορο όπλων σαν πρωτεργάτη της ειρήνης. Οι υποτιθέμενοι αντίπαλοί του στην πολιτική ασχολούνται κυρίως με την καινούργια ερωτική στάση που ανακάλυψε: «After three bai pas και με το ένα πόδι στον τάφο». Οι μεν κατασκευάζουν επιτροπές διερεύνησης σκανδάλων μόνο και μόνο για να τα συγκαλήψουν. Οι άλλοι που κόπτονται για «κάθαρση» απέχουν από τις επιτροπές. **Όλοι τους ανεξαιρέτως γνωρίζουν ότι η κατάσταση αυτή δεν πρόκειται να αλλάξει.** Απλά, προσπαθούν με κάθε θυσία να διατηρήσουν το κύρος των πολιτικών, το κύρος τους, για ευνόητους λόγους.

Κι από το εμπόριο όπλων, θα φτάσουμε κάποτε στο εμπόριο των ναρκωτικών, δίχως να μας παραξενεύει. Άλλωστε αυτά τα δύο πάνε πάντοτε μαζί (βλ. «ΑΝΑΡΧΙΑ» Νο 7).

Στο τεύχος Νο 2 λέγαμε, ότι η Αστυνομία είναι ο πιο λαομίσητος μηχανισμός σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Ακριβώς γιατί ο προορισμός της είναι να διατηρήσει την «τάξη» εν μέσω μιας τέτοιας γενικευμένης αταξίας.

Από τη μια είναι υποχρεωμένη να καλύπτει τους ενόχους κι από την άλλη να δημιουργεί εξιλαστήρια θύματα. Είναι υποχρεωμένη να εμπορεύεται και να προωθεί τα ναρκωτικά, βάσει οργανωμένου σχεδίου, σ' όλους εκείνους τους χώρους της νεολαίας, όπου υπάρχει διάχυτη κοινωνική δυσαρέσκεια, προκειμένου ν' αποφευχθούν δυσάρεστες για τ' αφεντικά εξελίξεις.

Ταυτόχρονα θέλοντας να παρουσιάσει και κάποιο έργο σε σχέση με την εμπορία ναρκωτικών, συλλαμβάνει χρήστες ή μικροεμπόρους που έχουν αυτονομηθεί.

Συμμετέχει ενεργά στο εσωτερικό εμπόριο όπλων, με προοπτική ίσως την παρουσίαση «αντιτρομοκρατικού» έργου ή στην χειρότερη περίπτωση την άντληση «χρήσιμων» πληροφοριών από τον κόσμο του ποινικού αδικήματος.

Κάθε τι που ξεφεύγει από τη σιγή νεκροταφείου που θέλουν να επιβάλλουν, καταστέλεται. Οι δολοφονίες αποτελούν επιλογή της προς παραδειγματισμό (Τσιρώνης-Πρέκας). Οι σκευωρίες επίσης στη μεταπολιτευτική Ελλάδα είναι συγκεκριμένη πολιτική και αστυνομική επιλογή. Πριν καλά καλά κοπάσει η μία, αρχίζει η άλλη. Άλλοτε για να στηριχτεί κάποιο νομικό κατασκεύασμα (Νόμος 774: Ζηρίνης, Εύβοια, Χανιά), άλλοτε για να δυσφημιστεί κάποιος κοινωνικός χώρος (Ιατροπούλου - Βογιατζή: ηρωίνη), άλλοτε για να παρουσιάσει αντιτρομοκρατικό έργο (Κλ. Σμυρναίος - Χρ. Μαρίνος).

Για όλα τα παραπάνω άλλωστε ενοποιήθηκαν τα σώματα ασφαλείας. Για να λειτουργούν κάτω από ένα κέντρο ελέγχου-αποφάσεων και να μην έρχονται στο φως από «ανόητες» συγκρούσεις των διαφόρων υπηρεσιών περιπτώσεις σαν του Κρυστάλλη!

Συνεπικουρώντας στο έργο της αστυνομίας η δικαστική εξουσία κάθε άλλο παρά αμέτοχη είναι. Με την άμεση κυβερνητική παρέμβαση [βλ. Δικαστικούς κώδικες - απαγόρευση συμμετοχής των δικαστικών σε άλλους οργανισμούς ελέγχου αποφάσεων (μασονικές στοές κλπ.)] εκδίδει εξοντωτικές ποινές σε αγωνιστές ή «ποινικούς» για ασήμαντα «αδικήματα», μπροστά στις επιεικείς ή αθωωτικές αποφάσεις που εκδίδει για εγκλήματα επωνύμων, για μεγάλους κομπιναδόρους. Μέχρι στιγμής έχει αφήσει ελεύθερους 1200 εμπόρους ναρκωτικών!! Κουκουλώνει συστηματικά υποθέσεις βασανισμών απ' την αστυνομία, βασανισμών και εμπορίας ναρκωτικών στις φυλακές κλπ. Αποτελεί έναν κλειστό και στεγανό χώρο, που αγγίζει τα όρια της συντεχνίας, το άβατο για την υπόλοιπη κοινωνία. Απόδειξη η πρόσφατη αποχή ΟΛΩΝ των δικαστικών μετά την ενέργεια της «1ης Μάη».

Ανάμεσα σε αυτόν τον οχετό βρομιάς και της σαπίλας, ο τύπος στην ολότητά του λειτουργεί με βάση κάποια στενά μικροπολιτικά συμφέροντα (φάγωμα κάποιου συγκεκριμένου πολιτικού ή άνοδος κάποιου άλλου) και κυρίως με βάση οικονομικά συμφέροντα. Αποσιωπώντας υποθέσεις, διαστρεβλώνοντας γεγονότα, αντιγράφοντας ανακοινωθέντα της ασφάλειας ή «αποκαλύπτοντας». Η αλήθεια, ίσως είναι πολύ αφηρημένη έννοια για να την αναζητήσουμε στον τύπο. Το σίγουρο είναι, πως όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης είναι φερέφωνα κάποιας από τις εκδοχές της κυρίαρχης λογικής.

Αυτός είναι ο πολιτισμός μας σήμερα, τώρα αν είναι συνώνυμος με τη βαρβαρότητα, δεν έχει και μεγάλη σημασία. Σημασία έχει, ότι μεγάλα τμήματα της κοινωνίας τον στηρίζουν. Αυτοί που λέμε «άνθρωποι του μόχθου», χαμένοι στην ανημπόρια των καιρών, στριμωγμένοι στα πρωινά λεωφορεία, μοιάζουν να περιμένουν το μοιραίο, έχοντας γονατίσει κάτω απ' το βάρος τις επιβίωσης. Μοιάζουν να απολαμβάνουν αυτόν τον οργουελικό εφιάλτη, καταναλώνοντάς τον σαν θρίλερ στο video. και συμμετέχουν σ' αυτόν γεννώντας και φτιάχνοντας Καρνήδες. Ζουν και πεθαίνουν μ' ένα όνειρο —μια θέση στο δημόσιο. Και όταν ο μακάριος ύπνος τους διακοπεί από κάποια απάτη, κάποιο έγκλημα, εκπλήσσονται-σοκάρονται, αποδεικνύοντας έτσι την ανωριμότητά τους. Ανωριμότητα του σε τι κόσμο ζουν, σε τι κόσμο συμμετέχουν, με τι αξίες μεγαλώνουν τα παιδιά τους.

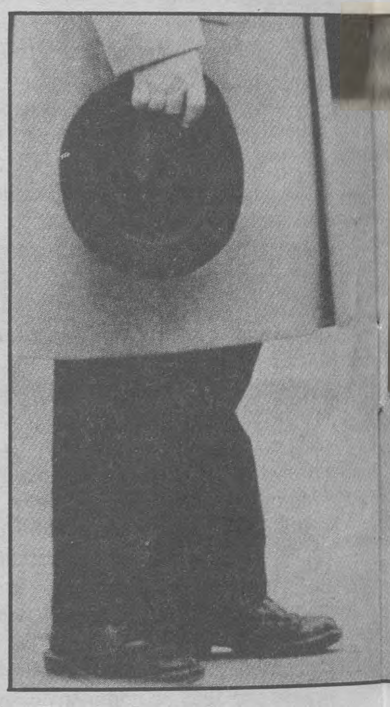

Σαν σε λήθαργο, σαν υπνωτισμένοι, όχι μόνο δεν μπορούν ν' αντιδράσουν μα δείχνουν και να μην μπορούν να αντιληφθούν τα σχέδια που εξυφαίνονται σε βάρος τους.

Και στην καλύτερη περίπτωση, αποδεχόμενοι το ρόλο του θεατή, επικροτούν κάποια ενέργεια των ένοπλων οργανώσεων και συνεχίζουν την καθημερινή τους πορεία, αδιαφορώντας.

Αδιαφορώντας για τα μέτρα που παίρνονται σε βάρος τους και με **επίφαση** τη δραστηριότητα των ενόπλων αυτών «ηρώων» τους. Και λέμε επίφαση γιατί το κράτος πάντοτε θα εξοπλίζεται, πάντοτε θα νομοθετεί **προληπτικά** ενάντια στην κοινωνία.

Αυτά τα μέτρα δεν έρχονται και δεν μπορούν ίσως να πλήξουν αυτές τις κλειστές ομάδες. Έρχονται να πλήξουν κοινωνικούς-πολιτι-

κούς χώρους μικρότερους απ' την κοινωνική ολότητα —όχι απομονωμένους, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει συλλογικότητα στην απεραντοσύνη της απομάκρυνσης και του κατακερματισμού σήμερα— με προοπτική την καταστολή ολόκληρης της κοινωνίας.

Τα μπλόκα και οι έλεγχοι στους δρόμους είναι επίδειξη ισχύος, είναι για να τρομοκρατούν όλους εμάς, τα ελικόπτερα για την καταστολή των διαδηλώσεων, οι συλλήψεις χωρίς ένταλμα για τους απεργούς. Οι μυστικές υπηρεσίες έχουν μπει για τα καλά στη ζωή μας, παρακολουθώντας χιλιάδες ανθρώπους δειγματοληπτικά-προληπτικά, σε συνδυασμό με τον ΕΚΑΜ, που σαφώς δεν είναι για την εξυπηρέτηση της κοινωνίας απ' την γραφειοκρατία, αλλά για τον πλήρη έλεγχό της.

Ο σκοπός είναι ένας: **η απόλυτη υποταγή.**

Αδιαφορώντας για το ότι συναινούν σε όλα αυτά που γίνονται και θα γίνουν σε βάρος τους με τη σιωπή τους.

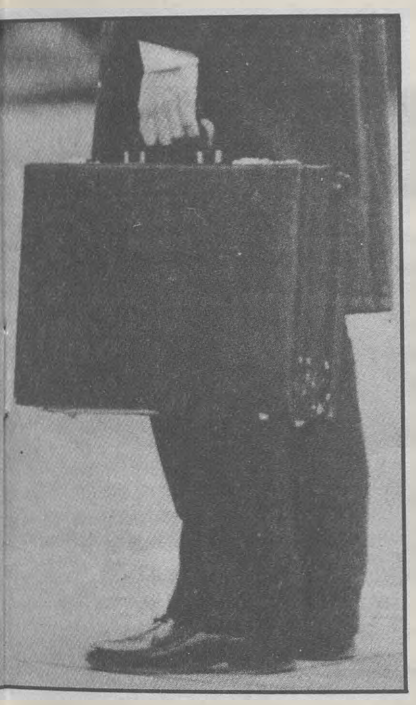

Απ' τη μια μεριά είναι φυσικό να συμβαίνει αυτό αφού αιώνες τώρα εθιζόμαστε στην παθητικότητα και στην υποταγή.

Συμβάλλει άλλωστε σ' αυτό και η κομματική προπαγάνδα όλων των αποχρώσεων. Σε λίγο θα μας καλέσουν να νομιμοποιήσουμε όλα τα εγκλήματα που 'χουν γίνει μέχρι τώρα, συμμετέχοντας στις *εκλογές*. Θα είναι το αποκορύφωμα του ψέματος και της κοροϊδίας. Εκεί που τέσσερα χρόνια ήμασταν ανεύθυνοι και ανειδίκευτοι στη διαχείριση των κοινών (μπορεί να σημαίνει και πουτάνες), για μια μέρα θα γίνουμε υπεύθυνοι. Τόσο υπεύθυνοι όμως, που θα πρέπει να διαλέξουμε άλλους, περισσότερο υπεύθυνους, για να θάλουν μια τάξη σ' αυτήν την γενικευμένη ανευθυνότητα. Στην προσπάθειά τους να γίνουν πιο πειστικοί, ξεκινούν το θέατρο της υπεύθυνης λύσης, έτσι που οι κάθε λογής υπεύθυνοι, θα κατηγορούν αλλήλους για ανεύθυνους.

Το παζάρι ήδη άρχισε, ό,τι έχει ο καθένας το ξεπουλάει. Ιδέες, οράματα, θέσεις εργασίας, απ' όλα έχει ο μπαξές... Ό,τι αντιστάθηκε και αντιστέκεται και μπορεί να αφομοιωθεί υιοθετείται και αποκαλείται αγωνιστικότητα. Ό,τι δεν μπορεί να αφομοιωθεί καταγγέλεται σαν ύποπτο, σαν κινούμενο απ' τα σκοτεινά κέντρα της ανωμαλίας.

Βέβαια διαφορές στον τρόπο της διαχείρισης υπάρχουν και έτσι δημιουργούνται αντιπαλότητες, πλαστές όμως, γιατί δεν ξεπερνούν τα όρια του προσυμφωνημένου: **τη διατήρηση της εκμεταλλευτικής-εξουσιαστικής σάπιας προηγούμενης κατάστασης.**

Όσο για τα τσιράκια τους, τους δεξιούς τους ξέραμε, τα ΚΝΑΤ τα γνωρίσαμε στις καταλήψεις των πανεπιστημίων το '79-'80, τα τάγματα εφόδου του ΠΑΣΟΚ στη δολοφονία του Καλτέζα το '85. Όσοι σήμερα είναι με τη δεξιά (σε όλες τις εκφάνσεις), είχαν κάποια οφέλη και τα έχασαν με την αλλαγή της διαχείρησης στην εξουσία. Όσοι είναι με το ΠΑΣΟΚ, έχουν συγκεκριμένα συμφέροντα, έχουν βολευτεί και φοβούνται μην ξεβολευτούν. Και αυτοί που είναι με την αριστερή εκδοχή του κεφαλαίου, αυτοί ορμούνται από μικροαστικές εκδοχές και κοινωνικά απωθημένα. Σε έναν πολιτισμό της αρπαγής σαν και αυτόν, δεν μπόρεσαν ν' αρπάξουν. Ονειρεύονται όλοι τους να γίνουν κομισάριοι.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ!

Στο χέρι μας είναι όχι μόνο να μην παραμείνουμε απλοί θεατές, αλλά να γίνουμε έστω για μια στιγμή πρωταγωνιστές, καταστρέφοντας όλο αυτό το κακοστημένο πανηγύρι.

Να αποδείξουμε επιτέλους, ότι δεν είμαστε η αρκούδα που χορεύει στο ρυθμό που της επιβάλλει το ντέφι. Ότι δεν είμαστε πρόβατα, άρα δεν έχουμε ανάγκη ούτε από τσομπάνη, ούτε από τσομπανόσκυλα.

Να αποδείξουμε, ότι παρά τις προσπάθειές τους, δεν έχουμε χάσει την ανθρώπινή μας υπόσταση, άρα μπορούμε ακόμα να σκεφτόμαστε, μπορούμε ακόμα να εξεγερθούμε.

Να αποδείξουμε, ότι παρ' όλους τους λωτούς που μας ταΐζουν, ότι λωτοφάγοι δεν είμαστε. Ότι και μνήμη έχουμε και μπορούμε να τη χρησιμοποιούμε. Να κάνουμε το αίσχος πιο επαίσχυντο δημοσιοποιώντας το.

Να βροντοφωνάξουμε αυτό που καθημερινά σιγομουρμουρίζουμε: ΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ.

***Να δηλώσουμε ότι:** τα αφεντικά είναι ίδια είτε δεξιά είτε αριστερά, γιατί έχουν ίδια συμφέροντα.*

Να μπούμε φραγμός όχι μόνο στα εξωπραγματικά, άρα ανικανοποίητα όνειρά τους για την επιβολή κάθε λογής δικτατορίας, αλλά και στα εκλογικά τους πανηγύρια-μαγειρέματα ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΑ.

Κανένας οίκτος για τον πολιτισμό της σαπίλας.

Φωτιά!! Να το μεγάλο χρέος μας σήμερα.

Συνέχεια από σελ. 1

Αρκετά σύντομα πληροφορίες για την προσωπική ζωή σχεδόν κάθε κατοίκου της Βρετανίας θ' αρχίζουν να συλλέγονται για λογαριασμό του κράτους από μια κορυφαία στον τομέα των στρατιωτικών εξοπλισμών εταιρεία, η οποία είναι επίσης μπλεγμένη στην υπόθεση του φακελώματος, των συνδικαλιστών, που πρόσφατα ήρθε στο φως, την «RACAL AND SCICON».

Το «Κυβερνητικό Δίκτυο Πληροφοριών» (GDN) δεν είναι πια ένας επαπειλούμενος εφιάλτης, αλλά μια πραγματικότητα. Το συμβόλαιο μεταξύ της αγγλικής κυβέρνησης και της «RACAL AND SCICON» περιλαμβάνει σύνδεση των δικτύων πληροφοριών των τεσσάρων κυρίων υπουργείων (Εσωτερικών, Άμυνας, Οικονομικών, Δικαιοσύνης). Έτσι, το κράτος συνεπικουρούμενο από ιδιωτικά σχήματα φέρνει κοντά μας την εποχή, όπου θα γνωρίζει πλήρως οτιδήποτε σχετικά με κάθε άνθρωπο και θα έχει άμεση πρόσβαση σ' αυτήν τη γνώση. Άλλωστε η γνώση είναι δύναμη και η απόλυτη γνώση μεταφράζεται σε απόλυτο έλεγχο.

Το δίκτυο θ' αρχίσει με την απορρόφηση του ήδη υπάρχοντος δικτύου. που χρησιμοποιείται από τα Τελωνεία. το Υπουργείο Εσωτερικών κτλ., μεταχειριζόμενο 63.000 τερματικά. Πάντως. τα κέρδη της RACAL θα υπολογιστούν μέσα απ' το πρίσμα της προοπτικής ότι το GDN θα επεκταθεί τέσσερις φορές μέχρι το 1995. Δηλ., θα περιλαμβάνει 240.000 τερματικά και πολυάριθμες κρατικές υπηρεσίες. Επίσης, το δίκτυο θα ενώσει τις αποθήκες πληροφοριών που υπάρχουν σε Τράπεζες, γραφεία ανεργίας, στην στατιστική υπηρεσία, στα δημοτολόγια των δήμων, στην υπηρεσία έκδοσης δαιβατηρίων κλπ. Βέβαια, και σήμερα υπάρχουν δεσμοί μεταξύ αυτών και η αστυνομία καθώς και οι λεγόμενες μυστικές υπηρεσίες έχουν πρόσβαση σ' αυτές. Όμως, με την ενεργοποίηση του δικτύου, οι δεσμοί θα ενισχυθούν και η πρόσβαση στις πληροφορίες θα γίνεται εύκολα, ταχύτατα και αποτελεσματικά. Τούτο ευνοείται από την ίδρυση της CODIN, μιας υπηρεσίας, που φέρει τον τίτλο της αντικατασκοπικής και συνδέει τα κομπιούτερ του υπουργείου άμυνας και της ασφάλειας με την MI5, την MI6 και τον Τομέα Επιχειρήσεων της αστυνομίας.

Κάτι ιδιαίτερα σημαντικό είναι ότι η RACAL δεν είναι απλώς μια μεγάλη «φίρμα» στα ηλεκτρονικά, αλλά μια κυρίαρχη εταιρεία στον τομέα των στρατιωτικών εξοπλισμών. Αυτό σημαίνει ότι ο έλεγχος των ανθρώπων θα περάσει στη δικαιοδοσία μιας μεγάλης πολυεθνικής. Η συλλογή πληροφοριών, το «φακέλωμα», δηλαδή, αρχικά θα είναι περιορισμένο σ' αυτές που έχουν «ανατρεπτική» δράση, επικίνδυνη για την κυβέρνηση με τελικό στόχο την επέκτασή τους σε όλες. Το GDN είναι ένα σημαντικότατο βήμα των κρατούντων προς μία κοινωνία απόλυτα ελεγχόμενη, ευνουχισμένη. Και τώρα του δίνεται η προτεραιότητα ενός ζητήματος εθνικής ασφάλειας, επίφαση η οποία θα επιτείνει τους ρυθμούς της ολοκλήρωσής του.

Ακόμη η RACAL είναι μία από τους κυριότερους πελάτες της περίφημης Economic League, εκείνης της εταιρείας που λειτουργούσε τελείως νομότυπα και είχε ως αντικείμενο να παρακολουθεί και να φακελώνει συστηματικά όσους «επικίνδυνους» εργάτες της υποδείκνυαν οι εταιρείες-πελάτες της.

Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι και στην Αυστραλία γίνεται κάτι ανάλογο. Άλλωστε η τακτική των κυβερνήσεων καθορίζεται από τις επιλογές των διεθνών κέντρων λήψης αποφάσεων, να τους συντηρούν στην εξουσία. Στην Αυστραλία, λοιπόν, από το 1975 λειτουργεί μυστικά ένα δίκτυο φακελώματος, που συνδυάζει με τρομακτική αποτελεσματικότητα πληροφορίες από τη Στρατολογία, το Ε.Σ.Υ., το Υπουργ. Δημ. Τάξης, τη Στατιστική και τη φορολογική υπηρεσία, τα αρχεία των δήμων (γεννήσεις, πιστοποιητικά, άδειες). Μέσα στο απόρθητο κτίριο-κάστρο που φρουρείται νυχθημερόν και διαθέτει ως και πυρηνικό καταφύγιο στα δαιδαλώδη υπόγειά του, η αξιολόγηση και ο συνδυασμός των πληροφοριών για κάθε έναν που μάχεται τις διαθέσεις των κρατιστών γίνεται με πυρετώδη ρυθμό.

«Σούπερ μπάτσους» στην ΕΟΚ θέλουν Κολ - Γκονζάλες

Η ίδρυση μιας «υπερεθνικής» αστυνομίας στους κόλπους της ΕΟΚ, το 1991, μετά από την καθιέρωση της ενιαίας, εσωτερικής αγοράς των Δώδεκα, συζητήθηκε, με πρωτοβουλία του Χέλμουτ Κολ, κατά την πρόσφατη συνάντηση που είχε ο καγκελάριος της Δ. Γερμανίας με τον πρωθυπουργό της Ισπανίας Φελίπε Γκονζάλες, στη Σεβίλη, στις αρχές της εβδομάδας.

Οι κ. Κολ και Γκονζάλες πιστεύουν ότι η συγκρότηση αυτής της πολυεθνικής αστυνομίας, που θα έχει δικαιοδοσίες ανάλογες εκείνων του FBI στις πολιτείες των ΗΠΑ, θα συμβάλλει στην αντιμετώπιση της δράσης απατεώνων, ληστών και τρομοκρατών, μετά την καθιέρωση της ενιαίας αγοράς των Δώδεκα...

Κι επιπλέον, λέγεται πως στην Αγγλία υπάρχει στους κυβερνητικούς κύκλους η σκέψη να καθιερώσουν για κάθε πολίτη έναν αριθμό αντίστοιχο της φορολογικής του δήλωσης. Αν κάποιος θελήσει να αποφύγει το φόρο μη εγγραφόμενος στους εκλογικούς καταλόγους, θα εντοπίζεται από απλές έρευνες των δήμων στις βιβλιοθήκες όπου πηγαίνει, στις Τράπεζες όπου καταθέτει τα λεφτά του κτλ. Φυσικά, υπάρχει η σκέψη, να χρησιμοποιείται αυτός ο αριθμός παντού και πάντα —στο άνοιγμα λογαριασμών, στην αίτηση για χορήγηση διαβατηρίου, δανείου κτλ. Έτσι, αν δεν δεχτείς τον αριθμό δε θα μπορείς να μεταχειρίζεσαι καμία υπηρεσία —θα «αποκόβεσαι»... Παράλληλα, θα προσληφθούν 10.000 από τους δήμους, για να επιβλέψουν την εφαρμογή του μέτρου (και όχι μόνο)...

Ο Μεγάλος Αδελφός, λοιπόν, δεν μένει αδρανής... Ο έλεγχος των πληροφοριών έχει αναδειχθεί σε όπλο των καπιταλιστών για την αυτοπροστασία τους, στα πλαίσια του, ακόμη, ελπίζουμε, αναιμικού ταξικού πολέμου. Στην εποχή της Ενωμένης Ευρώπης και του Ευρωδιαβατηρίου, αυτό σημαίνει ότι ο κοινωνικός, πολιτικός και βιομηχανικός έλεγχος αποκτά μία ιδιάζουσα βαρύτητα...

(Πηγή: Black Flag)

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΕΙΝΑΙ —ΠΑΝΤΑ— ΙΔΙΟ...
Ή
ΟΛΟΙ ΟΙ (ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ) ΗΘΟ-ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ(;) ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Η κυριαρχία των εικόνων του θεάματος στην κοινωνία, δημιουργεί τον αντεστραμμένο εξουσιαστικό κόσμο, μέσα στον οποίο βιώνουμε, αντί της ίδιας της ζωής, το είδωλό της.

Η κινηματογραφική ταινία, δομημένη, ως επί το πλείστον, με τα θεσμικά κοινωνικά στερεότυπα (πρότυπα-ρόλους) τα οποία αναπαράγει σε επίπεδο οθόνης, αναπαριστά αυτήν την αντεστραμμένη πραγματικότητα· αλλά και στις περιπτώσεις που μας παρουσιάζει τη φαντασιακή σύλληψη μιας ΑΛΛΗΣ πραγματικότητα εκ μέρους του δημιουργού της ταινίας, η εξαντλούμενη στην ΕΙΚΟΝΑ του βιώματος λειτουργικότητα του εκφρασμένου μέσω του θεάματος φαντασιακού, συνεπάγεται (ως απόρροια της αδυνατότητας βίωσης αυτής της πραγματικότητας) την απλή, θεαματική κατανάλωσή της.

Το κινηματογραφικό «βίωμα» λειτουργεί μόνο μέσα σε αόρατες σφαίρες εγκεφαλικών παροξυσμών και μεταφυσικών φαντασιώσεων του καθόλα υπνωτισμένου και αποξενωμένου (χωρίς δυνατότητα επέμβασης) θεατή. Αυτή η μονοσήμαντη σχέση «επικοινωνίας», με τη συμμετοχή του θεατή ουσιαστικά στην ίδια τη θεαματική εξαθλίωσή του, υποκαθιστά τον αναντικατάστατο κοινωνικό διάλογο και τη ζωντανή κοινωνική συμμετοχή. Η ήδη εξορισμένη από τη μίζερη καθημερινότητα διάθεση για περιπέτεια, δράση, βίωμα, υπεραπωθείται (και διαστρεβλώνεται) στο θεαματικό βάλτο, όπου εκτονώνεται με την παθητική κατανάλωση της (εμπορεύσιμης μάλιστα) εικόνας τους. Ο θεατής, βουτηγμένος στο τέλμα της ψευδούς αίσθησης, ταυτίζεται με (κάποιον από τους) ρόλους-πρότυπα που ενσαρκώνουν οι ηθοποιοί, για να γευτεί και ο ίδιος, έστω στον «κόσμο» του ψεύτικου, τη «νίκη» του ήρωα του, σαν υποκαταστατικό αντιστάθμισμα της συνολικής προσωπικής ήττας του στον κόσμο — όχι του αληθινού, αφού δεν είναι τέτοιος αυτός που ζούμε, αλλά— όπου το «αληθινό» είναι μια όψη του— κυρίαρχου-ψεύτικου. Ή προσπαθεί απεγνωσμένα να «διασκεδάσει» την πλήξη και την ανία —μόνιμους πια εφιάλτες του— μένοντας όμως πάντα με τη «γεύση του μισού», με «μια απ' τα ίδια», αφού το ξεπέρασμά τους απαιτεί **βιωματική**-αυθεντική κοινωνική δράση και απόλαυση, και όχι... ψυχαγωγία!!

Τα κινηματογραφικά ντεκόρ, η και στο μεγαλύτερο δυνατόν βαθμό τελειοποίηση των τεχνικών του εικονικού και του εξωραϊσμένου ψεύτικου (σκηνοθεσία - φωτογραφία - ηθοποιίες - μουσική επένδυση κλπ.), που σκοπούν στην προσφορότερη κατανάλωση του προϊόντος τους, δεν ανατρέπουν την ουσία: ότι το λουστράτο όνειρο και η καλοστημένη ψευδαίσθηση δεν βοηθούν σε τίποτα τον θεατή, αντίθετα μάλιστα, ανακυκλώνουν το, ήδη κατεστραμμένο, πάθος εμποδίζοντας την εκτροπή του σε πάθος καταστροφής όσων το επιβουλεύονται και το εξορίζουν από τη ζωή μας.

Η ανικανοποίητη στον αντεστραμμένο κόσμο ΕΠΙΘΥΜΙΑ, συναινεί στην αποδοχή, εκ μέρους του θεατή, της θεαματικής ψευδαίσθησης, και τον υποχρεώνει έτσι να εντάσσεται στο κινηματογραφικό κοινό, που το μόνο «κοινό» που έχει, είναι ότι αποτελείται από θεατές. Ως σύνολο το κοινό **ετερο**προσδιορίζεται από αυτό και μόνο το εξωτερικό του χαρακτηριστικό (θεατές ουσιαστικά απομονωμένοι μεταξύ τους, τεχνητά ενωμένοι μπρος στο θέαμα)· αντί της ατομικής αυτοσυνείδησης καταλήγουμε εδώ στην ετερο«συνειδησία» του θεατή-μάζα, ο οποίος δεν έχει παρά μόνο την ψευδή συνείδηση της μάζας των θεατών, με χαμένο το πραγματικό εγώ του, σαν υποκείμενο-φορέας εμπειριών, δράσης κλπ. Η κατανάλωση του κινηματογραφικού θεάματος αυξάνει τον εθισμό του θεατή στη θεαματική και μη βιωματική σχέση επαφής του με τον κόσμο, και τον «βοηθά» να συνεχίζει με την ίδια και μεγαλύτερη άνεση τον κοινωνικό ρόλο του. Η επίκληση του μύθου περί «ποιοτικού» και «εμπορικού» κινηματογράφου, συναντά την αδυναμία της να «σώσει την κατάσταση» μπρος στην πραγματικότητα του ότι πρόκειται για ένα γλωσσικό τέχνασμα της εξειδικευμένες και διαχωρισμένης (ορθολογιστικής) κινηματογραφικής γλώσσας, για μια **ταξινόμηση** στο εσωτερικό της, που εκφράζει απλά μια φορμαλιστική παραλλαγή της ίδιας κινηματογραφικής δομής (δηλ. δύο ταυτόσημες στην ουσία τους κινηματογραφικές μορφές). Το ίδιο ψευδής είναι και η κατανομή των θεατών σε αντίστοιχες κατηγορίες. Οι διεργασίες που υφίσταται ο θεατής «καλού» κινηματογράφου είναι ολόιδιες μ' αυτές που υφίσταται ο θεατής «κακού» κινηματογράφου. Το κερασάκι δεν αλλάζει την τούρτα!

Ο δεδομένος διαχωρισμός της κινηματογραφικής παραγωγής από τη ζωή, στο βαθμό που η πραγμάτωσή της απαιτεί εξειδίκευση και καταμερισμό καθηκόντων σε μια κάστα μυημένων στη γνώση της, στις τεχνικές της κλπ., αναπαράγει τη διαχωρισμένη σχέση ανάμεσα στους παραγωγούς (καλλιτέχνες) και στους καταναλωτές (θεατές) των εμπορευμάτων-ταινιών. Η κινηματογραφική ταινία ως προϊόν διαχωρισμένης δραστηριότητας είναι αλλοτριωτική, ακόμα κι αν εμπεριέχει την «κριτική» της. Γιατί αυτή η εκ των έσω «κριτική» ασκείται με τον ίδιο τρόπο, τα ίδια μέσα και τις ίδιες διεργασίες, με τα οποία δομείται και το αντικείμενό της (η ταινία)· έτσι, στοχεύει μόνο στο να αναπληρώσει την **έλλειψη** κριτικής του θεάματος με το θέαμα της «κριτικής» του. Αυτή η κοροϊδία ας κρατά ζωντανό στη μνήμη μας ότι δεν μπορούμε να αγωνιστούμε ενάντια στην ατομική και κοινωνική αλλοτρίωση με αλλοτριωμένες μορφές αγώνα.

Αναφορικά με τους «δημιουργούς» σκηνοθέτες, τα εξής: η ειδικευμένη λειτουργία ως «ατομική έκφραση» και «δημιουργία» ανήκει αποκλειστικά σε ορισμένους καθέξη και κατά συνήθεια ηδονοβλεψίες της ζωής, σαν αυτούς. Είναι η κινητή περιουσία τους στον εμπορευματοποιημένο κόσμο, που τους προμηθεύει ως αντάλλαγμα της προσφοράς τους σ' αυτόν, με ένα επάγγελμα.

Ο αυτοσχεδιασμός και η αυτοέκφραση, ένα πραγματικό «παιχνίδι» ζωής, ουδεμία σχέση έχουν με τον αυτοσχεδιασμό και την έκφραση επαγγελματιών. Η προσωπική έκφραση και δημιουργία, περνά από την εξωτερίκευση του ΕΙΝΑΙ μας (ψυχικού και διανοητικού κόσμου μας). Πώς μπορεί να νοηθεί ως τέτοια η **απόδοση** του ΕΙΝΑΙ του σκηνοθέτη, από κάποιους άλλους (ηθοποιούς); Και ποια ουσία έχει (στην κοινωνική του διάσταση) αυτό που δεν είναι η προσωπική έκφρασή του, καθώς διαμεσολαβείται και από τη διαδοχικά φιλτραρισμένη, παραμορφωμένη (κάμερες, εφέ κλπ.) και αυτονομημένη, τη στιγμή της προβολής της, από την πρωτογενή «ύλη» της (τη σύλληψη του σκηνοθέτη) εικόνα, πέρα από το ότι δημιουργεί μια πλαστή κοινωνικότητα και εγκαθιδρύει μια ανύπαρκτη επικοινωνία;

Και για να τελειώνουμε!

Μίζεροι κινηματογραφο-ιδεολόγοι (sic)! Ο κινηματογράφος σας θα παθαίνει «αιωνίως» κρίση μέχρις ότου συντριβεί οριστικά απ' τη γροθιά της αυθεντικής Αναρχικής και Ελευθεριακής αυτοέκφρασης. Όταν η ανελέητη εξολόθρευση όλων των εχθρών της μας επιτρέψει να κατακτήσουμε την ενοποιημένη «τέχνη» της ζωής, να είμαστε οι συλλογικοί ποιητές της (όχι απαραίτητα με ποιήματα), ξεπερνώντας τη θεαματική «ύπαρξή» σας και πατώντας πάνω στο θεματικό!!! πτώμα σας...

ΣΗΜ.: Οι προβάλλοντες αντιρρήσεις για τα γραφόμενα, εναλλακτικοί-αντεργκράουντ και άλλα λαχανικά κινηματογραφ-ίσκοι, ας απαντήσουν, για να επανέλθουμε ολοκληρώνοντας αυτή την Εισαγωγή στο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΛΛΑΛΟΥΜ.

(Ενός συντρόφου από τη Θεσσαλονίκη)

ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

(«Επι» 10-2-89)

Σιγουριά

Οταν τα πράγματα αγριεύουν σε έναν αγώνα, τα παιδιά με το αλάθητο ένστικτό τους ξέρουν πού θα βρούνε προστασία...
Οσο υπάρχουν παιδιά, θα υπάρχει και ελπίδα για ένα καλύτερο περιβάλλον...

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ:ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Κατά τη διάρκεια του Α΄ παγκοσμίου πολέμου, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις Βρετανία-Γαλλία (Αντάντ) προχώρησαν στη σύναψη της συμφωνίας SYKES-PICOT το Μάιο του 1916, σύμφωνα με την οποία διαχωρίζονταν η Αραβική ανατολή, με τη συνενοχή της τσαρικής Ρωσίας, σε βρετανικές και γαλλικές σφαίρες επιρροής. Συμφωνήθηκε να βάλουν την Παλαιστίνη μετά τον πόλεμο, κάτω από μια διεθνή διοίκηση, ο τύπος της οποίας θα αποφασίζονταν μετά από τις συμβουλές του τσάρου και των άλλων συμμαχικών χωρών. Όμως η Βρετανία στηριζόμενη στη στρατιωτική της υπεροχή στην περιοχή της Μ. Ανατολής, εκμεταλλεύτηκε το άρθρο της συμφωνίας του SYKES-PICOT που αφορούσε την κατάσταση της Παλαιστίνης και κινηθήκε μόνη της, στο τέλος του πολέμου, προκειμένου να περιέλθει στη δική της κατοχή η σπουδαία αυτή στρατιωτική βάση. Με επικεφαλής τον στρατηγό ALLENBY μπαίνει στην Ιερουσαλήμ και από το φθινόπωρο του 1917 όλη η Παλαιστίνη βρίσκονταν στα χέρια των βρετανικών στρατευμάτων.

Αυτήν την περίοδο, τα συμφέροντα του βρετανικού ιμπεριαλισμού ήταν ίδια με εκείνα της συντονιστικής κίνησης, που προσπαθούσε να υποτάξει και αυτή τους Παλαιστίνιους. Ένα σχέδιο, το οποίο έγκαιρα αντιλήφθηκε η Βρετανία στο τέλος του πολέμου. Στην προσπάθειά της να πάρει με το μέρος της τους σιωνιστές, εκπονεί ένα σχέδιο υποστήριξης της εβραϊκής μεσαίας τάξης. Έτσι ανακοινώνει στις 2 Νοεμβρίου 1917 μέσω του υπουργού εξωτερικών Λόρδου Μπάλφουρ ότι προτίθεται να βοηθήσει τη σιωνιστική κίνηση, να ιδρύσει μια εβραϊκή εθνική κατοικία στην Παλαιστίνη. Στην περίοδο αυτή η βρετανική κυριαρχία κάνει προσπάθειες να διαθέσει όλους τους οικονομικούς πόρους της Παλαιστίνης στην υπηρεσία του σιωνιστικού σχεδίου. Βοηθάει ταυτόχρονα τη σιωνιστική κίνηση να φέρει στην Παλαιστίνη το μεγαλύτερο δυνατό αριθμό Εβραίων και να καταλάβει τη μεγαλύτερη δυνατή έκταση της χώρας. Το σχέδιο αυτής της αποικιακής εγκατάστασης ήταν από το ξεκίνημά του συνδεδεμένο σε μεγάλη κλίμακα, με τη δήμευση της γης των Αράβων αγροτών. Η σωβινιστική πολιτική του «εβραϊκού μόχθου» οδήγησε στην απόλυση των Αράβων εργατών από τις δουλειές τους, μετατρέποντάς τους σε άνεργους. Ο σιωνισμός δεν θεωρούσε πια την Παλαιστίνη σαν μια περιοχή για επενδύσεις, αλλά σαν μια χώρα στην οποία θα ίδρυε το δικό του κράτος, δημιουργώντας εκεί μέσα μια ολοκληρωμένη εβραϊκή κοινωνία.

Με το τέλος του Β΄ παγκοσμίου πολέμου, το παλαιστινιακό ζήτημα μπαίνει σε νέα φάση, εφόσον δημιουργήθηκαν νέες αντικειμενικές συνθήκες. Το σχέδιο εγκατάστασης και δημιουργίας εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη, έχει πια σαν εγγυητή το νέο σύμμαχο της σιωνιστικής κίνησης, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. (Η Αμερική έγινε με το τέλος του πολέμου η νέα μεγάλη δύναμη και άρχιζε να παίζει τον πιο καθοριστικό ρόλο στο εμπόριο του πετρελαίου στην περιοχή της Μ. Ανατολής). Οι ΗΠΑ εκμεταλλευόμενες την τραγωδία των Εβραίων από το ναζιστικό καθεστώς και με τη συμμετοχή των βρετανικών δυνάμεων κατοχής προσελκύει στην Παλαιστίνη περισσότερους από 600.000 Εβραίους. Με αυτόν τον τρόπο χτίζονται δεκάδες πόλεις και αγροτικοί οικισμοί.

Η εβραϊκή αντιπροσωπεία έχοντας πολιτικούς, διοικητικούς και στρατιωτικούς δεσμούς με την υποχρεωτική διοίκηση των δυνάμεων κατοχής αρχίζει να δημιουργεί πρακτικά το δικό της κράτος.

Ο Σιωνισμός δεν έμεινε ικανοποιημένος με τη δημιουργία του δικού του κράτους (15 Μάη 1948), αλλά προσπάθησε με την υποστήριξη του διεθνούς ιμπεριαλισμού, να σφετεριστεί το δικαίωμα του Παλαιστινιακού λαού να ιδρύσει το δικό του. Έτσι, από το 1948-49, με την απόφαση του διαμελισμού του Παλαιστινιακού Κράτους, το Ισραήλ σφετερίστηκε μια μεγάλη περιοχή του, προκαλώντας το διασκορπισμό 1.000.000 Παλαιστινίων, αρπάζοντας ταυτόχρονα τη γη και τις περιουσίες τους. Το δεύτερο πρακτικό βήμα έγινε από τις αντιδραστικές κυβερνήσεις της Αιγύπτου, του Ιράκ, της Σαουδικής Αραβίας και της Ιορδανίας, που έστειλαν τους στρατούς τους στην Παλαιστίνη, την άνοιξη του 1948. Η αποστολή αυτών των στρατευμάτων έγινε με το πρόσχημα της «αντιμετώπισης του Σιωνισμού» και της «Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης» αλλά στην πραγματικότητα ήταν η απαραίτητη κάλυψη για την εκτέλεση τις δεύτερης φάσης της ιμπεριαλιστικής-σιωνιστικής αντιδραστικής συνωμοσίας.

Ακολουθεί η τρίτη φάση, στην οποία επιχειρείται να φθαρεί η οντότητα και η ταυτότητα των Αράβων της Παλαιστίνης. Σ' αυτό το σχέδιο, πρωταγωνιστεί η Ιορδανική αντίδραση, η οποία προσάρτησε στο βασίλειο του TRANS-JORDAN περιοχές της Παλαιστίνης, που αργότερα έγιναν γνωστές σαν δυτική όχθη του Ιορδάνη. Ταυτόχρονα η αιγυπτιακή αντίδραση, επιβάλλει την κυριαρχία της στην περιοχή της λωρίδας της Γάζας. Έτσι το σχέδιο της ιμπεριαλιστικής συνωμοσίας ολοκληρώνεται με το χωρισμό του Παλαιστινιακού εδάφους σε τρία πολιτικοοικονομικά ξεχωριστά μέρη. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τον διασκορπισμό εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστινίων, οι οποίοι υποχρεώθηκαν να αφήσουν τη χώρα τους και να μεταναστέψουν σε άλλες αραβικές. Εξαιτίας αυτού, το παλαιστινιακό πρόβλημα και ο παλαιστινιακός αγώνας αρχίζουν να επικεντρώνονται στην επανάκτηση της ανεξάρτητης ταυτότητας του Παλαιστινιακού λαού και στο δικαίωμα της επιστροφής του και αυτοδιάθεσή του στη γη που του ανήκει. Το 1967 η επεκτατική πολιτική του Ισραήλ οδηγεί το Παλαιστινιακό στην τελική του φάση, με το σχέδιο της ολοκληρωτικής απαλλοτρίωσης του παλαιστινιακού εδάφους (Δυτική όχθη και λωρίδα της Γάζας). Η ολοκληρωτική διάλυση του παλαιστινιακού εδάφους, διασκορπίζει τους Παλαιστίνιους στη Συρία, Ιορδανία, Λίβανο. Τόσο αυτοί που διασκορπίστηκαν όσο και αυτοί που απέμειναν στη Δυτική όχθη και στη λωρίδα της Γάζας, ζουν σαν πρόσφυγες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία έχτισε ο ΟΗΕ. Η κατάσταση των στρατοπέδων δεν είναι βέβαια ανθρώπινος χώρος για επιβίωση, αλλά μια απέραντη φυλακή με ομοιόμορφα κατανεμημένα σπίτια-λαμαρίνες και δεν διαφέρουν σε τίποτα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Ναζί. Οι άθλιες συνθήκες στα στρατόπεδα κάνουν τον αγώνα για τη λευτεριά του Παλαιστινιακού λαού όλο και πιο σκληρό. Συνέπεια αυτής της κατάστασης, είναι η εμφάνιση διάφορων ενόπλων οργανώσεων, που αγωνίζονται για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης (1967-1970) (Λαϊκό μέτωπο, Δημοκρατικό μέτωπο, Αλ Φατάχ, Λαϊκό μέτωπο γενικής διοίκησης).

Το 1970 γίνεται η μεγάλη σφαγή από Ιορδανούς στρατιώτες, με διαταγή του βασιλιά Χουσεΐν, με σκοπό να κατεδαφιστεί το στρατόπεδο AL WEHNT AT, στο οποίο είχαν την έδρα τους πολλές ένοπλες οργανώσεις. Μετά τη σφαγή οι αντάρτες και οι οργανώσεις τους βρίσκουν καταφύγιο στο Νότιο Λίβανο, όπου εκεί οργανώνονται ακόμη πιο πολύ, προκειμένου να αντιμετωπίσουν το Ισραήλ. Στη νέα αυτή κατάσταση, το Ισραήλ μετά από πολλές επιθέσεις, κατόρθωσε να μπει στο Λίβανο και να κατεδαφίσει πολλά από τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Το 1982 το Ισραήλ κάνει τη μεγάλη επίθεση μπαίνοντας στη Βηρυτό, φυλακίζοντας, βασανίζοντας και δολοφώντας όποιους αντιστέκονταν, άντρες, γυναίκες και παιδιά χωρίς διάκριση. Πρόσχημα της δολοφονικής αυτής επίθεσης «οι επιθέσεις των Παλαιστινίων στο Ισραήλ». Επί 80 μέρες συνέχεια, ο ισραηλινός στρατός βομβάρδιζε τη Βηρυτό από αέρα, θάλασσα και ξηρά. Αδυνατώντας τελικά το Ισραήλ να καταλάβει τη Βηρυτό, συνάπτει συμφωνία με την P.L.O. για την αποχώρηση όλων των Παλαιστινίων ανταρτών από το Λίβανο. Εδώ αξίζει να σημειωθεί, ότι η P.L.O. αποτελεί ένα κράμα όλων των Παλαιστινιακών οργανώσεων, που μάχονται για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Η αποχώρηση των Παλαιστινίων ανταρτών έδωσε το έναυσμα στο Ισραήλ, σε συνεργασία με μία φασιστική οργάνωση να εξαπολύσει επίθεση στους Παλαιστίνιους πρόσφυγες που ζούσαν στα στρατόπεδα «Σαύρα» και «Σατίλα» σκοτώνοντας χιλιάδες από αυτούς. Από τότε μέχρι σήμερα το Ισραήλ δεν έχει σταματήσει να βομβαρδίζει τα στρατόπεδα των Παλαιστινίων.

ΙΝΤΙΦΑΔΑ (Πόλεμος της Πέτρας)

Στις 8 Δεκεμβρίου 1987 κηρύχτηκε γενική απεργία στην οποία συμμετείχαν όλοι οι Παλαιστίνιοι, που είχαν απομείνει στη Δ. όχθη και τη λωρίδα της Γάζα. Η απεργία συνοδεύτηκε από συγκρούσεις με ισραηλινούς στρατιώτες, στήσιμο οδοφραγμάτων σε όλη την περιοχή. Στις συγκρούσεις αυτές οι Παλαιστίνιοι, κόντρα στα πιο σύγχρονα όπλα των Ισραηλινών (που τα προμηθεύονταν από τις ΗΠΑ), αντέταξαν την πέτρα και τη μολότωφ. Ο ισραηλινός στρατός χρησιμοποιώντας χημικά δακρυγόνα, πλαστικές και μεταλλικές σφαίρες, ηλεκτρικά γκλοπ και έχοντας σαφή εντολή «να σπάζονται τα κόκαλα κάθε Παλαιστίνιου» προσπάθησε εκφοβίζοντάς τους, να επιβάλλει την τάξη. Παράλληλα εφαρμόζει την πολιτική του TRANS-FIR, δηλαδή διωγμούς και εξορίες από την Παλαιστίνη. Μια σειρά βάρβαρων μέτρων, ακολουθούν για αντίποινα από το Ισραήλ. Διακοπές νερού, ηλεκτρικού και τροφίμων, προσπαθούν να κάμψουν τον αγώνα των Παλαιστινίων. Η κτηνωδία των κατακτητών ολοκληρώνεται με εφόδους στα σπίτια των Παλαιστίνιων και καταστροφές των ειδών πρώτης ανάγκης. Απειλούν ακόμα και τους γιατρούς των νοσοκομείων, να μη βοηθούν τραυματισμένους Παλαιστίνιους, ενώ όσους βρίσκουν μέσα, τους βασανίζουν ή και τους σκοτώνουν, ή αν επιζήσουν, τους κλείνουν φυλακή.

Μέχρι το τέλος του 1988 οι Ισραηλινοί έχουν σκοτώσει συνολικά 460 άτομα, από τα οποία: 332 με σφαίρες, 69 με χημικά δακρυγόνα, 30 από απάνθρωπους βασανισμούς, 13 τους πάτησαν στρατιωτικά οχήματα και, 16 με διάφορους τρόπους, ενώ πάνω από 30.000 είναι οι τραυματίες και πάνω από 50.000 αυτοί που οδηγήθηκαν στις φυλακές. Ο μεγάλος αριθμός φυλακισμένων ανάγκασε το Ισραήλ να χτίσει ειδικές φυλακές για τους Παλαιστίνιους σαν την ANSAR-3 μέσα στην καρδιά της ερήμου ΑΛ-ΝΑΚΑΠ της Σαχάρα.

Για τους Παλαιστίνιους ο αγώνας ενάντια στο Ισραήλ θα συνεχίζεται, ώσπου να ξαναποκτήσουν τα χαμένα τους εδάφη.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ «ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ»

ή «το αποτέλεσμα είναι η ανοικτά δηλωμένη αιτία»

Μια υπόθεση που ήταν άξια της τύχης της

Στις 16 Ιανουαρίου έγινε η δίκη των 31 νεαρών που είχαν καταλάβει το τετραόροφο ιδιόκτιτο κτίριο της οδού Αρμενοπούλου το Νοέμβριο του 1987.

Απ' όλα όσα ειπώθηκαν στη δίκη (όπου τελικά καταδικάστηκαν σε 4 μήνες έκαστος), δυο πράγματα ξεχώρισαν:
α) ότι η ενέργειά τους ήταν συμβολική!
β) ότι μ' αυτήν την ενέργεια δεν ήθελαν να προσβάλουν την ατομική ιδιοκτησία!

Αν και η δίκη αποτελεί από μόνη της ένα γεγονός, πάνω στο οποίο μπορούμε να στηρίξουμε την κριτική μας, θεωρούμε αναγκαίο να παρουσιάσουμε την πορεία της κατάληψης αυτής, μιας και αποτελεί κατά τη γνώμη μας, τον καλύτερο ερμηνευτή των πολιτικών επιλογών και μεθοδεύσεων της «άκρας» αριστεράς, πάνω στο στεγαστικό πρόβλημα.

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΗΝ ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Είναι γεγονός ότι η πόλη της Θεσσαλονίκης έχει χρεωθεί τους μισούς φοιτητές της Ελλάδας, τους οποίους οι ιδιοκτήτες των διαμερισμάτων θεωρούν την καλύτερη λεία για να αισχροκερδίσουν.

Έτσι τους πρώτους μήνες της εκπαιδευτικής χρονιάς (Σεπτέμβριος - Νοέμβριος) το στεγαστικό πρόβλημα είναι ένα απ' τα πιο σημαντικά προβλήματα της Θεσσαλονίκης.

Επειδή το στεγαστικό πρόβλημα δεν είναι ζήτημα του παρόντος κειμένου, θα αρκεστούμε σ' αυτήν την πραγματικότητα. Είναι η ίδια πραγματικότητα, που οδήγησε ένα μέρος των αριστεριστών, στην επιλογή της κατάληψης άδειων κτιρίων, κάτι που έκαναν πράξη ήδη από το 1985. Όμως το 1987 λόγω συνοστισμού της κατάληψης στη Λ. Νίκης, αποφασίστηκε η «επέκταση» των καταλήψεων που όπως θα δειχτεί αμέσως μετά, δεν ήταν παρά η επέκταση της «Λ. Νίκης».

Έτσι ξεκινάει η κατάληψη στην Αρμενοπούλου.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Όταν η συμπαράσταση δεν είναι τυχαία, τότε μπορεί να μην είναι και αθώα»

Από την πρώτη κιόλας στιγμή που αποφασίστηκε η κατάληψη της Αρμενοπούλου, ο αριστερίστικος χαμαιλεοντισμός, φρόντισε να καθυποτάξει και να καταστείλει την αγωνία νεαρών άστεγων φοιτητών, με το να καθορίσει το πολιτικό πλαίσιο της κατάληψης, καθώς και τις λειτουργίες της.

Η μεταφορά κάποιων «παλιών» στη νέα κατάληψη ήταν η πρώτη πράξη ελέγχου. Οι «παλιοί» ανέλαβαν αμέσως το ρόλο της επιστασίας, τόσο στο πολιτικό σκεπτικό, όσο και στην οργάνωση του κτιρίου. Γνωρίζοντας ότι όλα καθορίζονται στη γεν. συνέλευση, φρόντισαν να της δώσουν «πλουραλιστικό» χαρακτήρα, εφευρίσκοντας με τα πιο ανώδυνα λόγια την πιο αισχρή τακτική: «στη γενική συνέλευση συμμετέχουν (και αποφασίζουν) όσοι ενδιαφέρονται για την κατάληψη (έτσι όπως ήδη την είχαν ορίσει)». Μ' αυτό το πολιτικό τερτίπι κάθε φορά που γίνονταν γ. συνέλευση στην Αρμενοπούλου, συμμετείχε και η μισή Λ. Νίκης. Έχοντας να κάνουν με νεαρούς «απονήρευτους» που δεν γνωρίζουν την πορεία του αριστερισμού στην Ελλάδα, τα πράγματα δεν ήταν τόσο δύσκολα.

Αυτή η καθολική εξάρτηση της «Αρμενοπούλου» απ' την «Λ. Νίκης» κατέστρεφε κάθε τάση αυτονομίας και αυτοκαθορισμού της, μιας και εξ αντικειμένου είχε να αντιμετωπίσει διαφορετικά προβλήματα, με πιο κύριο αυτό της κυριότητας του κτιρίου, που ανήκε σε ιδιώτη. Έτσι εκεί που κανείς δεν περίμενε ένα συντονιστικό όργανο, όπου θα εκπροσωπούνταν δύο γεν. συνελεύσεις αυτόνομες, δεν έβλεπε παρά μια συνέλευση, μια κατάληψη (Λ. Νίκης) και το αποπαίδι της (Αρμενοπούλου).

Τα αποτελέσματα όμως, δεν άργησαν να φανούν.

Το γεγονός ότι το κτίριο ήταν ιδιόκτητο το ερώτημα που αυθόρμητα αναδύονταν ήταν: «ή η κατάληψη θα ριζοσπαστικοποιηθεί και θα θέσει σαν κεντρικό ζήτημα του στεγαστικού την ατομική ιδιοκτησία, ή θα αφεθεί ο διακανονισμός του στην καλή θέληση του ιδιοκτήτη και του κράτους».

Στο βαθμό που οι καταληψίες (είτε γιατί το θέλησαν είτε γιατί εκβιαστικά το δέχτηκαν) απέφυγαν να απαντήσουν στο πρώτο όπως «ο διάβολος το λιβάνι», ακολούθησαν από μόνα τους την πορεία τους προς την συνολική ήττα του εγχειρήματός τους.

Ο τρόπος που παραδόθηκαν στην αστυνομία, ο τρόπος που τους έκοψαν το ρεύμα και ο τρόπος που αντιμετώπισαν τα δικαστήρια, ήταν απλώς αποτέλεσμα των επιλογών τους. Στεκόμενοι στα 3 αυτά σημεία που αποτελούν τρεις πράξεις του ίδιου έργου, επισημαίνουμε:

α) Όταν πήραν τα στοιχεία από τρεις καταληψίες και πήγαν άλλοι 33 και τα έδωσαν μόνοι τους στην ασφάλεια, αυτό δεν μπορεί να ονομαστεί πολιτική πράξη, αλλά αφέλεια και θυσία με τη Ζαχαριαδική έννοια. Το να μαζικοποιηθεί ένα γεγονός δεν σημαίνει ότι πολιτικοποιείται. Όταν φτάνουν οι καταληψίες να συζητάνε στη συνέλευση, πόσους μήνες θα καταδικαστούν και στηρίζονται στις προτροπές των δικηγόρων, τότε η υπόθεση ξεπερνάει το πεδίο της γελοιότητας και γίνεται τραγωδία. Αν σε κάθε μας πολιτική πράξη λογαριάζαμε απ' την αρχή το κόστος των δικαστηρίων, τότε δεν μας μένει παρά να έχουμε πάντα μαζί μας στις διαδηλώσεις και στις καταλήψεις και έναν δικηγόρο, για να μας ενημερώνει κάθε στιγμή, για το ποινικό μέγεθος των επιλογών μας.

β) Απ' την στιγμή που το κτίριο ήταν ιδιόκτητο και όχι παν/μιακό (όπως στη Λ. Νίκης), η καταστολή ήταν όχι μόνο ενδεχόμενη, αλλά σίγουρη. Η περιφρούρηση και η οχύρωση αν θέλετε, του κτιρίου, ήταν επιβεβλημένη. Και να πάλι όμως, που οι αφελείς (και μη), καταληψίες επέλεξαν την «παθητική αντίσταση». Έτσι χάσαν μέσα απ' τα χέρια τους την ηλεκτροδότηση του κτιρίου, αποδεικνύοντας πως η ινδική φιλοσοφία για την αντίσταση, δεν είναι ενδεικτική για την ελληνική πραγματικότητα.

Τουλάχιστον όμως, οφείλουμε να τους αναγνωρίσουμε πως δεν αποδέχτηκαν την «εναλλακτική ιδεολογία της ανάγκης»*. **Αλλά αν ιδεολογία είναι να μπορώ να κάνω ακριβώς τα αντίθετα απ' αυτά που λέω,** τότε είναι κατανοητό γιατί σ' όλες τις εκδηλώσεις στήριξης των καταλήψεων πόζαραν και ποζάρουν σε περίοπτη θέση οι μαχόμενες καταλήψεις στην Ευρώπη (Ολλανδία, Γερμανία κλπ.) και οι προβολές ταινιών που έχουν ανάλογο μαχόμενο περιεχόμενο.

** Γιατί δεν ξεχνάμε πως η «Λ. Νίκης» το γύρισε στον εναλλακτισμό, τοποθετώντας γεννήτρια ΑΦΟΥ το κράτος τους έκοψε το ρεύμα. Ένας «καθαρόαιμος εναλλακτικός» δεν περιμένει το κράτος να του κόψει την ηλεκτροδότηση, την κόβει μόνος του.*

γ) Η στάση των καταληψιών στα δικαστήρια, έσερνε μέσα της την ευθύς εξ αρχής αντίφαση του εγχειρήματός τους. Η πραγματική τους αγωνία να βρουν ένα χώρο να στεγαστούν, έγινε συμβολική ενέργεια. Και κάτι τέτοιο ήταν φυσικό στο βαθμό που συμβολικά συμμετείχαν στις πραγματικές λειτουργίες της κατάληψης, αυτοί που απλά, αλλά αληθινά, θέλαν μια στέγη για να κοιμηθούν. Η συμμετοχή σε μια υπόθεση που είναι αποκλειστικά και μόνο δικιά τους, έγινε συμβολική και εικονική, αφού πέρασε και παραπαραδόθηκε στα χέρια των ειδικών στις καταλήψεις σπιτιών. Οι τελευταίοι σαν γνήσιοι μόδιστροι της πολιτικής, έκοψαν κι έραψαν την Αρμενοπούλου στα μέτρα τους, την φόρεσαν κι όταν πάλιωσε (εκφυλίστηκε) την πέταξαν.

Τέλος το ότι δήλωσαν πως δεν είχαν τίποτε με τον θεσμό της ατομικής ιδιοκτησίας, ήταν απόρια της εσωτερικής καταστολής, αφού όποιος πρότεινε την αδιαλλαξία, τίθονταν εξ ορισμού εκτός θέματος και εκτός κατάληψης. Όταν δεν θες να προσβάλεις την ατομική ιδιοκτησία δεν την καταλαμβάνεις. Αλλά ακόμη χειρότερο είναι να αποψιλώνεις το πραγματικό βάρος και την ευθύνη που έφερναν οι επιλογές σου. Ασυνείδητα, γι' αυτούς που πίστεψαν στην Αρμενοπούλου χωρίς να λογαριάζουν πολιτικά οφέλη, η κατάληψη αυτή ήταν η πιο προωθημένη, γιατί χτυπούσε γροθιά στο μαχαίρι.

ΟΜΩΣ ΕΝΩ Η «ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ» ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΛΑ, ΤΕΛΙΚΑ ΕΞΕΛΙΧΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΙΚΗ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ.